

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7 września 2015 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Powód R. (...) w W. pozwem z dnia 3 kwietnia 2014 roku zażądał zasądzenia od pozwanej M. S. na swoją rzecz kwoty 38,56 złotych z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 15 listopada 2013 roku do dnia zapłaty oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwana zawarła z (...)Sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Podał, że w toku świadczenia usług pozwana nie zapłacił na rzecz wierzyciela kwoty 38,56 złotych tytułem świadczenia usług telekomunikacyjnych. Wskazał, że wierzytelność ta jemu przysługuje na podstawie umowy przelewu wierzytelności.

Nakazem zapłaty z dnia 28 kwietnia 2014 roku, wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwaną na rzecz powoda kwoty 38,56 złotych z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwana sprzeciwiła się, co doprowadziło do utraty jego mocy. W sprzeciwie podniosła, że zmieniła warunki świadczenia usług telekomunikacyjnych na droższe. Wskazała, że opłaciła wszelkie zobowiązania wynikające z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz nie otrzymała nigdy od powoda żadnego powiadomienia o zadłużeniu.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska. Podczas rozprawy dnia 3 września 2015 roku pozwana wskazała, że nie uzyskała dowodu na okoliczność opłacenia faktury oraz wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 2 października 2009 roku pozwana M. S. zawarła z (...)Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- umowa, k. 36;

Dnia 12 kwietnia 2012 roku operator telekomunikacyjny wystawił fakturę VAT nr (...), w którym stwierdził dług pozwanej w wysokości 38,56 złotych z tytułu usług telekomunikacyjnych. Należności tej pozwana nie uregulowała.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- faktura VAT, k. 35;

Dnia 12 grudnia 2013 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła z powodem R. (...) W. umowę sprzedaży wierzytelności obejmującą także wierzytelność przysługującą operatorowi telekomunikacyjnemu w stosunku do pozwanej.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- umowa, k. 37-40;

Pismem z 7 stycznia 2014 roku operator telekomunikacyjny zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności. Innym pismem z 7 stycznia 2014 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 47,09 złotych tytułem opłaty za świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z odsetkami za opóźnienie.

Dowód:

- pisma z 7.01.2014 r., k. 34;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Powództwo zostało oparte na dyspozycji wynikającej z art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził spełnienia przez pozwaną zobowiązania wynikającego z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w związku z przelewem tej wierzytelności na jego rzecz. W takiej sytuacji winien był wykazać, że doszło do zawarcia takiej umowy oraz wysokości należności pozwanej, które z niej wynikają.

W ocenie sądu bezsporne było zawarcie między (...) Sp. z o.o. w W. z pozwaną umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Nadto okoliczność ta wynika z przedstawionej przez powoda umowy. Poza sporem było także to, że z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych pozwana winna była zapłacić kwotę 38,56 złotych. Nadto wysokość roszczenia wynika z przedstawionej przez powoda faktury VAT. Pozwana nie kwestionowała istnienia swojego zobowiązania z tego tytułu we wskazanej okoliczności powołując się na fakt jej opłacenia. Wprawdzie pozwana podniosła, że należność tę opłaciła, jednak nie przedstawiła żadnego dowodu na tę okoliczność. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. to na niej spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności niweczących roszczenie powoda. Bez znaczenia jest przyczyna, dla której nie doszło do wykazania tej okoliczności.

W ocenie sądu bezsporne było także to, że wierzytelność z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych powód nabył w drodze umowy z dnia 12 grudnia 2013 roku. Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. w zw. z art. 510 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność za osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Pozwana nie kwestionowała ważności ani skuteczności tej umowy. W takim stanie rzeczy wierzytelność z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych na podstawie przywołanej ustawy przysługuje powodowi.

Stan faktyczny w sprawie sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przywołanych w uzasadnieniu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd uznał powództwo za uzasadnione, wobec czego orzekł jak w pkt I sentencji. O roszczeniu odsetkowym orzeczono odpowiednio do treści art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z powyższego wynika, że roszczenie z tytułu opóźnienia powstaje w razie niespełnienia świadczenia pieniężnego przez dłużnika. Istnieje ono niezależnie od przyczyny opóźnienia i ewentualnego zawinienia przez dłużnika, jak również niezależnie od tego, czy w wyniku opóźnienia wierzyciel poniósł jakąkolwiek szkodę.

O kosztach procesu orzeczono odpowiednio do treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zgodnie z ich treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Wynika z tego, że w razie uwzględnienia powództwa przyjąć należało, że powód wygrał proces, zaś pozwana proces ten przegrała. W takim stanie rzeczy pozwana winna zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się

wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W przedmiotowej sprawie na koszty procesu składały się: opłata sądowa w wysokości 30 złotych, zastępstwo procesowe w wysokości 60 złotych oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa. W takim stanie rzeczy orzeczono jak w pkt II sentencji.